

Záhorák

Hráči Malokarpatskej kapely nehrali len v tejto kapele, ale všetci účinkovali aj v štúdiom dychovom orchestri, ktorý niesol meno Záhorák. Tento 40 členný dychový orchester som dirigoval od roku 1979 do roku 1989. Bol zložený z profesionálnych hráčov SOČR-u, SF, orchestra SND a Novej scény.

Bol to taký zvláštny orchester. Celý rok ho nikto nepotreboval, nerobilo sa nič. No keď prišiel apríl, zrazu za mnou do symfonického orchestra začali chodiť postupne všetci šéfovia v rozhlase. Všetci ma „potľapkávali“ po pleci a hovorili, že dúfajú, že tak ako každý rok, aj tentoraz dám dohromady orchester, ktorý bude na 1.mája hrať pred zástupcami Slovenského rozhlasu v prvomájovom sprievode. Keď už nás takto prinútili účinkovať 1.mája, tak som si dal podmienku, že pôjdeme, ale len ak budeme predtým nahrávať pre rozhlas niekoľko skladieb a že profesionálnym hudobníkom za účinkovanie na 1.mája slušne zaplatia. Šéfovia samozrejme museli súhlasiť, lebo každý sa bál každého a dychový orchester skrátka musel byť. Tak sme urobili zo dva termíny nahrávok, kde sme nahrávali všeličo – od skladieb dobrých aj po také, ktoré nikto nepotreboval a zrejme sa ani nikdy nevysielali. No a tesne pred prvým májom prišiel dokonca za mnou aj námestník riaditeľa, čo bolo v tom čase skoro nemysliteľné aby nejaký „pán boh“ z riaditeľstva rozhlasu prišiel dole medzi plebs za nejakým malým hobjistom do symfoňáku. Nezabudol mi chrstnúť do ksichtu – že „vy ste najdrahší orchester na svete“ – že všetci idú „dobrovoľne“ manifestovať na 1.mája zadarmo a že my chceme za to nekresťanské peniaze. Síce soptil, ale zaplatiť to museli.

V tom období sa praktizovali bicie nástroje v Záhoráku tak, že veľký bubon, ktorý hral starší pán timpanista zo SOČR-u p.Štefík, neniesol zavesený na bruchu, ako to bežne hráči na veľký bubon robia, ale bubon sa viezol na dosť veľkej káre, ktorú ťahal nejaký mladý chlapec. No a v tej káre bolo okrem veľkého bubna ešte dosť miesta aj na iné veci, tak tam bolo kopy fliaš s vínom, ak by náhodou počasie nevyšlo a bolo by sa treba niečím zahriať. Samozrejme, to víno sa pri každom zastavení sprievodu (čo bolo veľmi často – v sprievode sa nepochodovalo, ale len pomaly „posúvalo“) využívalo na „zahriatie“ hráčmi orchestra. Vedľa káry s veľkým bubnom hral na činely náš bubeník z MK Emil Antol. A ako už bolo u Emila zvykom, rád sa posilnil vínom (alebo inokedy „koňačikom“), takže kým sme prišli k tribúne, už mal veľa za sebou a na svoje činely hral tak, že bavil všetkých rozhlasákov i divákov okolo. Vyskakoval, behal hore –dole s činelmi, robil rôzne grimasy tak, ako to vedel len Emil. A zrazu bol veľký kamarát aj s námestníkom riaditeľa, ktorý veľmi často prišiel bližšie k bubeníkom a „zotrvali tam v družnej debata“ – pokiaľ tam bolo víno. A toho tam bolo vždy dosť...